

XVI. Benedek pápa

a 24. Ifjúsági világnapra, 2009.

Remélünk az élő Istenben (1Tim 4,10)

Kedves Barátaim!

A következő virágvasárnapon ünnepeljük, egyházmegyei szinten, a XXIV. Ifjúsági Világnapot. Miközben erre az éves eseményre készülünk, az Úr iránti mély hálával gondolok vissza a tavaly júliusi sydney-i találkozóra, arra a felejthetetlen együttlétre, amelynek során a Szentlélek az egész világról egybegyűlt számos fiatalnak újíttotta meg az életét. Az ünnep öröme és a lelki emelkedettség, amelyet ezekben a napokban megtapasztaltunk, Krisztus Lelke jelenlétének kifejező jelei voltak. Most a 2011-ben Madridban esedékes nemzetközi összejövetelre készülünk, amelynek témájául Pál apostol szavai szolgálnak: „Krisztusban gyökerezve és rá épülve, a hitben megerősödve” (vö. Kol 2,7). Az ifjúsági világtalálkozóra előretekintve egy lelki utat szeretnénk együtt megtenni. 2009-re Szent Pál állítását vesszük alapul: „Remélünk az élő Istenben” (1Tim 4,10), 2010-ben pedig a gazdag ifjúnak Jézushoz intézett kérdését: „Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Mk 10,17).

A fiatalság, a remény ideje

Sydney-ben a figyelmünk arra összpontosult, hogy mit mond ma a Szentlélek a hívőknek, és különösen nektek, kedves fiatalok. A zárómise alatt arra buzdítottalak titeket, hagyjátok, hogy ő formáljon titeket, hogy az isteni szeretet hírnökeiként képesek legyetek reményteli jövőt építeni az egész emberiség számára. A reménység kérdése valójában emberi életünk és keresztényi küldetésünk középpontjában van, különösen a mai korban. Mindannyian észrevesszük a remény szükségét, de nem akármilyen reményét, hanem a szilárd és megbízható reményét, ahogyan hangsúlyozni kívántam Spe salvi kezdetű enciklikámban. A fiatalság különösen is a remény ideje, mivel különböző várakozásokkal néz a jövőbe. Ahogyan a fiatalok ideálokat, vágyakat és terveket táplálnak, úgy a fiatalság az az idő, amelyben az egész életre szóló döntések megérnek. S talán emiatt ez az az életszakasz, amelyben erőteljesen felszínre törnek a lét alapkérdései: miért vagyok a földön? Mi az élet értelme? Milyen lesz az életem? Továbbá: hogyan lehet elérni a boldogságot? Miért van a szenvedés, a betegség és a halál? Mi van a halál után? Kérdések, amelyek sürgetővé válnak, amikor időnként leküzdhetetlennek tűnő akadályokkal kell szembenézni: tanulási nehézségekkel, munkanélküliséggel, családi vitákkal, válsághelyzettel a baráti kapcsolatokban vagy egy párkapcsolat felépítésében, betegségekkel vagy rokkantsággal, a megfelelő mennyiségű pénz hiányával mint a jelenlegi kiterjedt gazdasági és társadalmi válság következményével. Felvetődik akkor a kérdés: honnan merítsünk erőt, és hogyan tartsuk életben szívünkben a remény lángját?

A „nagy reménységet” keresve

A tapasztalat azt mutatja, hogy a személyes képességek és az anyagi javak nem tudják biztosítani azt a reményt, amelyet az emberi lélek folytonosan keres. Ahogy az említett Spe salvi kezdetű enciklikában írtam, a politika, a tudomány, a technika, a gazdaság és minden más anyagi forrás önmagában nem képes azt a nagy reménységet felkínálni, amelyre mindannyian vágyunk. Ez a reménység „csak Isten lehet, aki átöleli az univerzumot, s adni és ajándékozni tudja nekünk azt, amire önmagunkban nem vagyunk képesek” (31). Ezért az Istenről való elfeledkezés fő következményeinek egyike a – társadalmunkban megmutatkozó – nyilvánvaló zavarodottság, amely magányt és erőszakot szül, elégedetlenséget és a bizalom elvesztését eredményezi, és mindez nem ritkán kétségbeesésbe torkollik. Világos és határozott az a felhívás, amely Isten ígéjében megnyilvánul: „Átkozott az az ember, aki emberben bíz, aki halandóra támaszkodik, és szíve elfordul az Úrtól. Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: ha valami jó jön, semmit sem lát belőle...” (Jer 17,5-6).

A remény válsága legkönnyebben az ifjabb generációkra sújt le, amelyek igazságok, értékek és szilárd hivatkozási pontok híján levő társadalmi-kulturális környezetben a saját erejükénél nagyobbak tűnő nehézségekkel találják szemben magukat. Kedves fiatal barátaim, sok kortársatokra gondolok, akiket megsebesített az élet, akiket személyes éretlenség jellemez gyakran valamilyen családi űr, a megengedő és szabadelvű nevelés, valamint negatív és traumatikus élmények miatt. Néhányak – és sajnos nem kevesek – útjához csaknem kikerülhetetlenül hozzátartozik az elidegenítő menekülés a veszélyes és erőszakos viselkedésbe, a drog- és alkoholfüggőségbe és a fiatalok között széles körben elterjedt elégedetlenség más formáiba. Azokban sem aludt ki azonban az igazi szeretet és a valódi boldogság utáni vágy, akik nehéz helyzetben találják magukat, mert „rossz tanítók” tanácsát követték. Ám hogyan beszélhetünk a reményről e fiataloknak? Mi tudjuk, hogy Isten az egyedüli, akiben az ember igazán kiteljesedik. Ezért mindannyiunk legfőbb feladata az új evangelizáció, amelynek az a célja, hogy segítsen a fiatalabb generációknak újra felfedezni Isten igazi arcát, Istenét, aki maga a szeretet. Titeket, fiatalok, akik szilárd reményt kerestek, Szent Pál azon szavaival szólítalak meg, amelyeket kora üldözött római keresztényeinek írt: „Töltsön el benneteket a reménység Istene teljes örömmel és békével a hitben, hogy a Szentlélek erejével bővelkedjete a reményben.” (Róm 15,13) Az idei, a népek apostolának szentelt jubileumi évben, amelynek során születésének kétezredik évfordulójára emlékezünk, tanuljuk meg tőle, hogyan lehetünk a keresztény remény hiteles tanúi.

Szent Pál, a remény tanúja

Amikor Pál úgy érezte, hogy túlságosan elborítják a különféle nehézségek és megpróbáltatások, azt írta hűséges tanítványának, Timóteusnak: „Remélünk az élő Istenben” (1Tim 4,10). Hogyan született meg benne ez a remény? Ahhoz, hogy megválaszoljuk ezt a kérdést, vissza kell térnünk Pálnak a feltámadt Jézussal a damaszkuszi úton való találkozásához. Akkoriban Saul hozzátok

hasznó – körülbelül húsz-huszonöt éves – fiatal volt, aki a mózesi törvényeket követte, s úgy döntött, hogy minden eszközzel harcol azok ellen, akiket Isten ellenségének tekint (vö. ApCsel 9,1). Miközben Damaszkusz felé haladt, hogy elfogja Krisztus követőit, egy titokzatos fény megvakította, és azt hallotta, hogy valaki a nevében szólítja: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Földre hullott, és azt kérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl” (vö. ApCsel 9,3-5). A találkozás után Pál élete radikálisan megváltozott: megkeresztelkedett és az evangélium apostola lett. A damaszkuszi úton belsőleg átformálta az isteni szeretet, amellyel Jézus Krisztus személyében találkozott. Később azt írta: „most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem és feláldozta magát értem” (Gal 2,20). Üldözőből tanúvá és misszionáriussá vált: keresztény közösségeket alapított Kis-Ázsiában és Görögországban, és sok ezer kilométert utazott mindenféle veszedelem közepette, egészen római vértanúságáig. Mindezt Krisztus szeretetétért.

A nagy remény Krisztusban van

Pál számára a remény nem egyszerűen egy ideál vagy egy érzés, hanem élő személy: Jézus Krisztus, az Isten fia. Mélységesen átítatva ezzel a bizonyossággal, így írt Timóteusnak: „Remélünk az élő Istenben” (1Tim 4,10). Az „élő Isten” a világunkban jelen lévő feltámadt Krisztus. Ő a valódi remény: Krisztus, aki velünk és bennünk él, aki arra hív bennünket, hogy osztozzunk vele az örök életben. Ha nem vagyunk egyedül, ha ő velünk van, sőt mi több, ő a jelenünk és a jövőnk, mitől félnénk? A keresztény remény tehát „az az isteni erény, amellyel bizalmunkat Krisztus ígéreteibe vetve, és nem a saját erőnkre, hanem a Szentlélek segítségére és kegyelmére támaszkodva törekszünk a mennyek országára és az örök életre mint boldogságunkra” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1817).

A nagy reményhez vezető út

Kedves fiatalok, amint egykor a fiatal Pállal találkozott, ugyanúgy akar mindannyiótokkal találkozni Jézus. Igen, Krisztus hevesen vágyik erre a találkozásra, még mielőtt mi vágyakoznánk rá. Ám valaki közületek megkérdezheti tőlem: Hogyan találkozhatok Jézussal ma? Vagy még inkább: milyen módon közeledik felém? Az Egyház azt tanítja nekünk, hogy az Úrral való találkozás vágya már az ő kegyelmének gyümölcse. Amikor a hitünket az imádságban kifejezzük, még a sötétségben is megtaláljuk őt, mert önmagát adja nekünk. A kitartó ima megnyitja a szívet, hogy befogadjuk Istent, ahogy Szent Ágoston magyarázza: „Urunk és Istenünk azt kívánja, hogy vágyainkat imába foglaljuk, így képesek legyünk megragadni azt, amit nekünk készül adni” (Levelek 130, 8,17). Az imádság a Lélek ajándéka, ami a remény embereivé tesz minket, és imánk megőrzi a világ Isten felé nyitottságát (vö. Spe salvi, 34).

Adjatok teret az imádságnak életetekben! Egyedül imádkozni jó, de még ennél is sokkal szebb és gyümölcsözőbb együtt imádkozni, mert az Úr biztosít minket, hogy jelen van mindenhol, ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az ő nevében (vö. Mt 18,20). Számos módja van annak, hogy megismerjük őt; léteznek élmények, csoportok és mozgalmak, találkozók és előadássorozatok,

amelyek segítenek, hogy jobban imádkozzunk és így növekedjünk a hit gyakorlásában. Vegyetek részt a plébániai liturgiákon, és gazdagon táplálkozzatok Isten ígéből és a szentségek aktív vételéből. Amint tudjátok, minden hívő és minden keresztény közösség létének és küldetésének csúcsa és középpontja az Eucharisztia, az üdvösség szentsége, amelyben Krisztus jelenvalóvá válik, és testét és véréát adja mint az örök életre szóló lelki táplálékot. Milyen felfoghatatlan misztérium! Az Eucharisztia körül születik meg és növekedik az Egyház, a keresztények nagy családja, amelybe a keresztségben lépünk be, s amelyben állandóan megújulunk a bűnbocsánat szentségének köszönhetően. A megkereszteltek után a béralkozásban megerősíti a Szentlélek, hogy Krisztus hiteles barátaiként és tanúiként éljenek, a papi rend és a házasság szentsége pedig képessé teszi őket arra, hogy teljesítsék apostoli feladatukat az Egyházban és a világban. Végül a betegek kenete segít nekünk megtapasztalni az isteni vigaszt a betegségben és a szenvedésben.

A keresztény remény szerint cselekedni

Ha Krisztusból táplálkoztok, kedves fiatalok, és mélyen benne éltek, ahogy Pál apostol tette, képtelenek lesztek majd mást tenni, mint beszélni róla s megismertetni és megszerettetni őt sok barátokkal és kortársatokkal. Legyetek az ő hívő tanítványai, így hozzá tudtok járulni olyan szeretetteljes keresztény közösségek megalakulásához, mint amelyekről az Apostolok Cselekedetei beszél. Az Egyház számít rátok ebben a nem könnyű küldetésben: ne bátortalanítsanak el titeket a nehézségek és megpróbáltatások, amelyekkel találoztok. Legyetek türelmesek és kitartóak, felülkerekedve azon a siető és mindent rögtön akaró természetes hajlamon, amely a fiatalkor sajátja.

Kedves barátaim, Pál példáját követve, legyetek a feltámadt Krisztus tanúi! Ismertessétek meg Krisztust azokkal a kortársaitokkal és azokkal a felnőttekkel, akik azt a „nagy reményt” keresik, ami értelmet ad az életüknek. Ha Jézus reményetekké lett, hirdessétek ezt másoknak örömetökkel, lelki, apostoli és társadalmi elkötelezettségetekkel. Engedjétek, hogy Krisztus bennetek lakjon, s hiteteket és bizalmatokat beléje vetve terjesszétek ezt a reményt magatok körül. Olyan döntéseket hozzatok, amelyekből kitűnik a hitetek, mutassátok meg, hogy megértitek a pénzt, az anyagi javak, a karrier és a siker bálványozásának veszélyeit, és ne engedjétek, hogy ezek a téves illúziók vonzzanak titeket. Ne adjátok meg magatokat az önző érdekek logikájának, hanem gyakoroljátok a szeretetet a többi ember iránt, s igyekezzetek magatokat, illetve emberi és szakmai képességeiteket a közjó és az igazság szolgálatába állítani, mindig készen arra, „hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek” (1Pét 3,15). A hiteles keresztény sohasem szomorú, akkor sem, ha mindenféle megpróbáltatással kell szembesülnie, mivel Jézus jelenléte a titka örömeinek és békéjének.

Mária, a remény anyja

Legyen Szent Pál a példaképetek az apostoli élet ösvényén. Az ő élete az állandó hitből és reményből táplálkozott, Ábrahám példáját követve, akiről így ír a Rómaikhoz írt levélben: „Ő a

remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz” (Róm 4,18). A remény népének – vagyis minden kor prófétáinak és szentjeinek – nyomában tovább haladunk az Isten országának megvalósulása felé, és ezen a lelki ösvényen elkísér bennünket Szűz Mária, a Remény Anyja is. Ő, akiben megtestesült Izrael reménye, aki a világnak ajándékozta a Megváltót, és aki a kereszttövében is ott maradt rendíthetetlen reménnyel, a mi példaképünk és támaszunk. Mária mindenekelőtt közbenjár értünk, és nehézségeink sötétjén át elvezet minket a feltámadt Krisztussal való találkozás ragyogó hajnalához. Szeretném ezt az üzenetet, kedves fiatal barátaim, Szent Bernát egy szép és jól ismert buzdításával zárni, amelyet Mária egyik elnevezése, a Stella Maris, a Tengernek Csillaga ihletett: „Te, aki ennek az életnek az állandó bizonytalanságában inkább úgy érzed, hogy a viharok dobálnak, mint hogy szilárd talajon állnál, tartsd tekinteted ennek a csillagnak a ragyogásán, ha nem akarod, hogy a forgószelek elsöpörjenek. Ha feltámadnak a kísértés szelei, és zátonyra futsz a gyötrelmek sziklái között, nézz fel a csillagra, hívd segítségül Máriát... Veszélyek, aggodalmak, bizonytalanság közepette gondolj Máriára, hívd segítségül Máriát... Az ő példáját követve nem tévedsz el; ha segítségül hívod, nem veszíted el a reményt; ha rá gondolsz, nem esel hibába. Ha rá támaszkodsz, nem esel el; védelme alatt nem fogsz félni semmitől; az ő vezetésével nem fáradsz el; az ő védelmével eljutsz úticélodhoz” (A Szűzanyát dicsőítő homíliák, 2,17).

Mária, Tengernek Csillaga, kérünk téged, vezesd az egész világ fiataljait isteni fiadhoz, Jézushoz, s légy égi őrzője az evangéliumhoz való hűségüknek és reményüknek.

Kedves fiatal barátaim, biztosak lehettek benne, hogy megemlékezem rólatok mindennapi imáiban. Szívből jövő áldásomat adom rátok és mindazokra, akik kedvesek nektek.

Vatikán, 2009. február 22.

XVI. Benedek pápa